

PODAŘÍ SE USVĚDČIT SÉRIOVÉHO VRAHA?

SOCIOPAT

D. B. PECK

D. B. PECK

SOCIOPAT

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

UPOZORNĚNÍ

V této knize se nachází témata jako vraždy, sebevraždy a závislosti. Pokud jste na tato témata náchylní, zvažte znovu čtení mé knihy. Také nevěřte všemu, co píše o antisociální poruše osobnosti. Pokud vás toto téma zajímá, proveďte si vlastní průzkum. Vytvořte si vlastní názory.

© D. B. Peck, 2024

Cover art © Lukáš Tuma, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0192-3 (print)

ISBN 978-80-278-1439-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1440-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1441-1 (pdf)

Vše je lež.

ONA

ŠKOLKA

Kdybyste mě viděli na ulici, nevšimli byste si, že jsem jiná než ti, kteří se stejně jako já nechávají unášet proudem těl do práce. Bez nadšení jen pokračují dál na místo, které z hloubi duše nesnáší.

Ano, možná bych byla lépe oblečená. Nesla bych se s větší grácií. Ale neupoutala bych vaši pozornost na více než dvě sekundy. A v myslí bych neuvízla ani o chvíli déle.

Viděli byste jen stejné hnědé oči a hnědé vlasy jako na jiných lidech. Nejsem zapamatovatelná. Jen další šedá myš.

A přesto bych nemohla být víc jiná.

Pokud vám to ještě nedošlo, já jsem ten sociopat, o kterém je tahle kniha. Narcistické, já vím. Ale my sociopati jsme tím narcismem tak trochu vyhlášení, nemyslíte?

Nemusíte odpovídat, tak to prostě je. Byla jsem postihnuta zajímavou chorobou a každého hned napadne třicet otázek, na které by se mě chtěl zeptat.

Jedna z nich musí být, kdy takový sociopat pozná, že jedním je, a musím uznat, že to chvilku trvá. I když si myslíme, že jsme nejinteligentnější tvorové, co kdy poctili Zemi, v některých věcech jsme zabrždění.

Mně to třeba trvalo až do školky, a to je ostudně dlouhá doba.

Víte, co se stalo, aby mi to docvaklo? Asi byste čekali něco hrozného, traumatického, ale tak to vůbec nebylo. Stala se jedna jednoduchá věc. O to ostudnější to pro mě bylo. Jednoho dne jsem přišla do školky, pozdravila jsem učitelky a jako každé ráno

jsem vytáhla pastelky a omalovánky ze skříňky. Něco s nimi bylo, něco nesedělo. Hřbet byl přehnutý jiným způsobem, než jakým jsem to dělala já.

Nějaké dítě si půjčilo MOJE omalovánky a vybarvilo jeden obrázek. Teda snažilo se.

Vedle mých obrázků to vypadalo jako pěst na oko.

Chvíli jsem nevěřícně seděla a byla našťvaná, že si je někdo půjčil bez dovození, i když všichni v téhle místnosti věděli, že jsou moje. A pak mi to došlo. Stačilo se zaměřit na ty dvě kresby.

Přesně tohle shrnovalo můj život.

Já jsem byla na levé straně, dokonale vybarvená, vystínovaná a téměř bez přetahů, a vedle mě byli všichni ostatní. Špatné barvy na špatných místech, více barvy bylo mimo předtištěné linie a obecně to vypadalo jako z rukou čtyřletého dítěte.

Otočila jsem se na židličky směrem do místnosti a nedokázala jsem pochopit, proč mi tak dlouho trvalo, než jsem poznala, že jsem vlastně lepší než všechny osoby tady. Jako kdybych se do té místnosti dívala poprvé.

Nedokázala jsem se přirovnat k dětem, které byly nadšené z toho, že můžou stavět lego a jezdit s autíčky po koberci, který byl tak daleko od reálné mapy.

Nedokázala jsem se přirovnat k dětem, které se v rohu přetahovaly o panenku.

Nedokázala jsem se přirovnat ani k učitelce, která přede mě postavila hrnek horkého čaje, protože ví, že ho mám ráda. Přinesla mi ho, přestože děti nemají dovoleno jíst a pít během hry.

Usrkla jsem z něj a usmála se na učitelku.

Chtěla jsem jí dát najevo, že mi chutná, i když mi ho osladila málo. Měla jsem ho ráda sladší. Přece jen jsem byla dítě.

Ji to ale očividně potěšilo.

Ach ty učitelky, ty pro mě byly největším zklamáním.

Jako dítě znáte jen dospělé, kteří se kolem vás pohybují. Takže si pořád říkáte, že takhle se nechovají všichni, že jen vaše rodina je divná. Pak ale zjistíte, že všichni dospělí jsou stejní. Ale tyhle učitelky mě uvrhly do reality.

Svěřovaly se mi s tím, kdy a proč jdou na gyndu, jaké mají problémy s manžely, a nepřišlo jim divné, že to říkají čtyřletému dítěti.

Pochopila jsem, jak moc jsem jiná.

Zatím jsem nevěděla, že pro to existuje nějaký název jako sociopatie nebo psychopatie.

To mi trvalo dalších deset let. Ale věděla jsem, že se celý život budu muset potýkat s méně vyvinutými lidmi.

Než jsem zjistila, že existuje něco jako antisociální porucha osobnosti, myslela jsem si, že jsem nový druh člověka. Další vývojové stadium.

A i když jsem se o této poruše dočetla, trvalo mi dlouho, než jsem ji pochopila.

Ona totiž média vykreslují osoby s touto poruchou jako vyvrhele společnosti, jako vrahy, kteří nemilosrdně a bez ladu a skladu zavraždí kohokoli, koho potkají.

Vyobrazují nás jako šílence, kterým tečou sliny od pusy při pomýšlení na krvavou, bolestivou smrt. Ale tak to vůbec není.

Ano, uznávám, můžou tací existovat. Ale vsadila bych cokoliv, co zrovna vlastním, že mají další poruchy, které z nich dělají tahle vykreslená monstra. Anebo s nimi není nic špatně. Vraždy přece nejsou vyhrazeny jen pro lidi, jako jsem já. Spíš naopak.

Nejdůležitější bylo pochopit, že i toto je spektrum. Stejně jako všechno ostatní.

Na jedné straně byli lidé, kteří si libovali ve vraždách, sérioví vrazi, tak jim říkáte. To jsou lidé, co se bez schopnosti cítit cokoliv už narodili. Chybělo jim to správné centrum v mozku a byli neochotní podřídit se konvencím společnosti

A na straně druhé byli lidé jako já. Chodí mezi vámi, hodně z vás je má za partnery a na první pohled byste si ničeho nevšimli. Možná ani oni sami si ničeho nevšimli. Naučili jsme se podrobit pravidlům společnosti, i když jsme je nechápali.

V každé knize a v každém článku to spektrum popisují jinak, ale v mojí hlavě jsem si to vysvětlila takhle, jinak by mi to nedávalo smysl. Lidé, co touhle poruchou netrpí, by neměli mít právo nás škatulkovat. Tak jsem se rozhodla vyvinout si něco smysluplnějšího.

Na straně jedné jsou psychopati – lidé, co se narodili bez možnosti cokoliv cítit.

Na straně druhé jsem já – sociopat. O cítění jsme přišli už v raném věku, ale nenarodili jsme se tak. Jen se s námi život nemazlil.

Každý z nás má nějaký důvod, nějaký příběh, proč máme ten pomyslný vypínač emocí vypnutý. Proč se z nás stala tahle „monstra“.

A tohle je příběh o tom, jak se jeden stal ze mě.

„Jak ses dneska měla?“ babička mě táhla za ruku, když mě vedla ze školky prostředkem silnice. Obě dvě jsme hlasitě dýchaly, protože jsme bydlely na vrcholu kopce, na který se nikdy nedalo zvyknout. Věděla jsem, že bratr se ještě nevrátil ze školy, tak jsem se šourala, abych nemusela trávit čas doma bez něj. Jen z toho pomyslení jsem byla smutná.

„Dobře,“ odsekla jsem. Nesnášela jsem tuhle otázku. Co jiného čekali za odpověď? V průběhu dne jsem se měla různě. Měla jsem jim vyjmenovat všechny pocity? Pochybuji. Tak dostali po každé stejnou odpověď. Prostě jen dobře.

„Co jste dělali?“ Dávala jsem si s odpovědí na čas a přemýšlela jsem, co by se nám stalo, kdyby proti nám vyjelo auto.

„Nic moc.“ Babička mi věnovala nakvašený pohled. Věděla jsem, na co přesně myslí. Takhle s ní nemůžu mluvit. Když se mě na něco zeptá, tak očekává rozsáhlejší odpověď než jen to, co jsem tu teď předváděla. Bylo to už jen krok od odmítnutí starším a to jsem už věděla, jakým způsobem se trestá. U ní se to rovnalo hrdelnímu zločinu.

„Hrála sis s Terkou?“ dala mi druhou šanci a já věděla, že i tak nebude nadšená.

„Ne, už se spolu nebavíme,“ odpověděla jsem jí a pohled jsem upírala na cestu, která přestala ubíhat pod mýma nohama. Bála jsem se zvednout pohled k babičce stojící uprostřed silnice s rukou v bok. Byla našťvaná. Cítila jsem, jak do mé ruky zatnula prsty. Poznala jsem to i z jejího postoje. Kdyby teď proti nám jelo auto, zastavilo by a bálo by se i jen zatroubit, aby ji na sebe neupozornilo.

„Emmo, a dost. Tohle už nemůžeš dělat. Ty je strídáš jako ponožky. Takhle si nikdy žádný kamarádky neuděláš.“ Tón jejího hlasu mě mrazil.

Nechápala jsem, o co jí šlo. Kdo říkal, že jsem se s nimi bavila za účelem udělat si z nich kamarádky? Nikdy jsem nepotkala někoho, koho bych označila slovem kamarád. Bavila jsem se s nimi, protože mě něčím zaujali. Protože v tu chvíli mi měli co nabídnout. Když se mi okoukali nebo můj život přestali obohacovat, přestala jsem se s nimi bavit. Nechápala jsem, proč bych si ve své blízkosti měla držet někoho, kdo mě nebaví. Kdo se za celou tu dobu nehnul z místa a já už měla čas zjistit, jak se zachová v jakékoliv situaci? Předvídatelnost a nudnost nebyla nic pro mě.

„Když ona už mě nebavila,“ zakňourala jsem a pokusila se vytáhnout ruku z jejího sevření, ale její nehty se zaryly ještě hlouběji do mého masa.

„Víš co? Ty už mě taky nebavíš. Z tebe nikdy nic nebude. Už nevím, co s tebou udělat. Jak tě napravit, protože s tebou je něco hodně špatně.“ Věděla jsem, co se stane. Došla k lísce rostoucí u silnice a utrhla z ní jeden dlouhý prut. Věděla jsem, že nemá cenu utíkat. Jakmile před ní uteču, budu naříkat, nebo když se budu nedej bože bránit, bude to ještě horší.

Chytla mě za paži a druhou rukou mě přetáhla lískovkou, ze které se ani neobtěžovala sundat listy. Při každém úderu stejně odlétaly všude kolem nás a s každým spadnutým listem ta švihnutí bolela víc a víc.

„A teď se pomodli za odpuštění. Když poprosíš, tak ti možná odpustí to, jak nechutná osoba jsi,“ zakončila to větou, kterou jsem slyšela snad každý den. Pomodli se za odpuštění. Přece jen až domů byla cesta dlouhá. Za tu dobu jsem stihla prosit i za jiné věci.

Prosím, ať mě už nikdy nebije.

To se mi nikdy splnit nemohlo.

Prosím, ať mě má ráda takovou, jaká jsem.

Další vzdušný zámek.

Prosím, ať zemře co nejrychleji, abych mohla zase v klidu dýchat.

To byla jediná část, za kterou jsem se mohla modlit.

Nikdy jsem nechápala, čeho si myslela, že těmi výprasky docílí. Že mě párkrát přetáhne a najednou budu chápat složité intriky života ve společnosti? Nebo že tím ze mě vyžene toho dábla, o kterém říkala, že ve mně je?

Nechápala jsem to ani teď jako dospělá žena. Ale pochopila jsem, že je lepší hrát svou roli ve společnosti. Dokud jste totiž proplouvali životem tak, jak se od vás očekávalo, všichni vás nechali na pokoji. Nikdo si nemyslel, že potřebujete spravit. Hladové krky lidí kolem vás nechaly v pokoji žít.

„Nevděčný, nevděčný dítě,“ šeptala si po zbytek cesty domů.

JAKÉ TO JE?

Představte si, že dokážete cítit všechno a zároveň nic. Že v jedné sekundě vámi proběhne tisíc emocí, ale v druhé jste prázdní jako prostor mezi hvězdami. Čas kolem vás utíká a vy si připadáte jako cestující stojící na nádraží, kterého míjí tisíce vlaků vypadající jako vše, co jste kdy chtěli, ale nedokážete do nich nastoupit.

Čas plyne a plyne a vy nic neuděláte, ani nezvednete ruku, abyste na sebe upozornili průvodčího, který tak ochotně pomáhá ostatním nastoupit do kteréhokoliv vlaku, který si zrovna vybrali.

Zapustili jste na tom nádraží kořeny. Protože je to příjemnější, protože to je pohodlnější.

Neexistuje cesta ven. Tedy alespoň ve vaší hlavě ne.

Ty kořeny jsou moje mysl. Uvěznila jsem se na jednom místě a život kolem mě lítá jako ty vlaky.

Nedokážu je zastavit. Nedokážu nastoupit.

A emoce jsou pro mě tak prázdné. Donutí mě cítit jen zlomek vteřiny a hned utečou. V tu vteřinu jsou tak silné, že mě zlomí. Nevím, jak s nimi naložit, a tak se nechám ohnout. Udělám vše, co mi řeknou. V tu chvíli jsem schopná nechat se pohltit vztekem, říct lidem, na kterých mi záleží, takové věci, že kdybyste je slyšeli, mysleli byste si, že jsem doopravdy monstrum. A pak po nocích ležím a přehrávám si v hlavě každou sekundu a sama sebe mučím.

Bolest je jediná věc, co ve mně zůstala. Jen ta a nic jiného. Přehluší všechno. A protože je jediná, je stokrát silnější. Není vyvážená radostí žádného druhu, smutkem, láskou ani vztekem.

Možná proto se mi spánek vyhýbal už od malička. Temné noci byly perfektní pro tohle sebemrskáčství.

Místo toho, abych spala, přehrávala jsem si všechno, co mi kdy v životě způsobilo bolest. Začala jsem z toho šílet a moje mysl přetvořila všechny mé vnitřní demony v reálná monstra, která jsem pravidelně vídala vedle své postele.

Stály tam postavy, čekající na to, aby mi ublížily, jen co usnu. Stály tam a doopravdy se o to pokaždé pokoušely.

Čím méně jsem spala, tím jednodušší bylo mi ublížit. Uvázla jsem v cyklu bolesti, ze kterého jsem se časem přestala pokoušet dostat.

Přijala jsem svůj osud, protože na konci dne jsem to byla já, kdo si ho takový utvořil.

A když se nedokážete bránit vy, kdo jiný by vám pomohl nastoupit do toho zatraceného vlaku?

„Babi?“ zase jsem stála na prahu pokoje mé babičky s polštářem a peřinou v ruce. Párkrát jsem po jedné ze špatných nocí zkoušela jít za našima, ale taťku to vždy hrozně naštvalo. Tak jsem přestala chodit. Časem mi došlo, že to bylo kvůli jeho práci, do které vstával brzy ráno a se mnou klepající se vedle něj se nikdy nevy spal. To ale tak malé dítě nepochopí.

Moje postava házela do temného pokoje pokroucený stín a já se vystrašila ještě víc. Čekala jsem, kdy se můj vlastní stín zhmotní a pokusí se mi ublížit taky.

Babička se neprobouzela, tak jsem se jí šeptem snažila znovu a znovu probudit.

Automatické světlo na chodbě se vypnulo a já zůstala ve tmě. Postavy se kolem mě zase zhmotnily a já se potila ještě víc, než když jsem přišla.

Každá kapka, co se mi skutálela po zádech, byla, jako by mi jedna z těch postav přejela nehtem po kůži. Věděla jsem, že se mě nemůžou doopravdy dotknout, ale to mě nikdy neuklidnilo. Jakmile to začalo, nedokázala jsem se uklidnit.

Chtěla jsem k ní hupsnout do postele, ale věděla jsem, že musím počkat na pozvání.

Konečně rozsvítila světlo a smutně se na mě podívala.

Ona byla jediná, kdo to chápal. Měla stejné sny, viděla stejné věci.

Nejhorší bylo, že ani po šedesáti letech se to nezlepšilo.

Skvělá vyhlídka, že?

Udělala mi místo v posteli. Položila jsem si polštář vedle jejího a deku hodila na zem, protože jsem věděla, že nám bude jedna stačit.

Se zavřenýma očima jsem vyběhla zpět do svého pokoje a opadla poslední věc, co se mi předtím nevešla do náruče.

Můj plyšový kůň.

Je zajímavé, že jsem si ho jako malá vybrala jen kvůli tomu, že všichni ve škole měli svého plyšáka, bez kterého neusnuli. Chtěla jsem být stejná jako ostatní, nebylo v tom nic hlubšího. A teď byl doopravdy jediný, kdo se se mnou na ta monstra díval. Byli jsme v tom spolu, i když jsem se prvních několik měsíců musela nutit s ním usnout.

Stočila jsem se vedle babičky do klubíčka a ona mi v polospánku přejížděla prstem po čele. Vždycky se mě zeptala: „Chceš dělat hvězdičky?“ a já souhlasila. Neřekla jsem sice nic nahlas, protože kdybych promluvila, poznala by, jak moc se ve skutečnosti bojím, a to jsem nechtěla. V téhle rodině jsem nesměla dávat najevo emoce, jinak se mi to vždy nějak vymstilo.

Kreslila mi na čelo jednoduché linie a mnula přesně ta správná místa, která z nedostatku spánku bolela.

Byla to jediná chvíle, kdy jsem se nebála usnout.

Plyšáka jsem pevně svírala v náruči a babiččina ruka vonící po česneku a cibuli mi zakrývala výhled na monstra, která se zase srocovala kolem postele.

*Když se den k noci kloní,
všichni hlavu v modlitbě skloní.
Bohu, který všechno vidí,
Bohu, který všechno řídí.*

*Děkují mu za své životy,
že jejich srdce neokusilo temnoty.
K našim díkům přidám malé přání,
kž tvou duši, tělo chrání.*

*Když do řeky pro Něj vstoupíš,
necht' ve vodě své hříchy vykoupíš.
A až tvou duši z těla uzme,
ať zapomeneš na vše hrůzné.*

Šeptala mi ta slova, jako kdyby se pomocí nich i ona sama držela nad vodou.

Na chvíli jsem se mohla uvolnit a zapomenout na všechnu tu bolest.

Na chvíli jsem mohla být jen šestiletá holčička usínající za zvuků pravidelného chrčení strojů.

Pak se babička odstěhovala a já se musela naučit vyrovnávat se s tím sama. Už jsem nemohla být jen malá holka, co potřebuje obejmout.

„Zase jsi měla zlé sny?“ zeptala se mě babička ráno.

Věděla, že jo, proč se vůbec ptá? Chvilí jsem přemýšlela, jestli se mi jen zdálo, že jsem šla k ní do pokoje.

„Jo,“ už mi došlo, kam tím míří.

„Byla jsi u zpovědi?“ Řekla přesně to, co jsem očekávala.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zlé sny mají jenom hříšníci. Běž ke zpovědi, já ti vysvětlím pokoj. Uvidíš, že to bude lepší, ale musíš pro to něco udělat. Když se budeš chovat jako malý rozmazlený spratek ke všem okolo sebe, nikdy se toho nezbavíš.“ Snažila jsem se neprotáčet oči, ale stálo mě to všechnu sílu. Když jsem měla těžké noci, jako byla tahle, bylo pro mě o dost těžší kontrolovat svoje reakce. A někdy jsem to prostě jen vzdala. Neměla jsem energii.

„Proč se teda nepřestaneš chovat jako svině ty, aby ses těch nočních můr zbavila?“ řekla jsem to, i když jsem věděla, co bude následovat. Občas jsem lidi štvala, jen abych se nenudila. I v případech, jako je tenhle, kdy následoval výprask a dlouhé modlení.

Jednu dobu jsem věřila v to, že očistění od hříchů mě zbaví všech mých problémů, ale nikdy to nezabralo. Časem mi došlo, jaký výsměch křesťanství vůbec je, ale trvalo to dlouhou dobu, během které jsem vše dávala za vinu sobě. Já, hříšník, můžu za všechno, co mě v životě postihlo. Bůh mě určitě trestal za špatné myšlenky jednou noční můrou za druhou.

Nesnášela jsem se a nesnášela jsem Boha.

Byl to pěkný kretén.

Jedna věta mi ale otevřela oči. Po jejím přečtení jsem se už na křesťanství nedívala stejně.

Stála jsem ve frontě před zpovědníci, pročítala si v kancionálu Zrcadlo svědomí pro mladé a nevěřila jsem svým očím.

Pokud někdo neví, co to Zrcadlo svědomí je, tak je to taková pomůcka pro věřící ke zpovědi.

Formou otázek tam jsou vypsány všechny věci, které jsou církví považovány za hříchy. Pokud si na některou z otázek odpovíte, že jste to udělali, museli jste se z toho vyzpovídat.

A v sekci pro děti stálo asi na třetím místě z tří set otázek:

Máte nekřesťanské kamarády?

Pár slov a vše se ve mně změnilo.

Kdo může takovou nesmyslnou věc vtloukat malým dětem do hlavy? Byla to taková píčovina, až jsem se začala smát.

Běžela jsem to ukázat mámě, která už byla po zpovědi a modlila se za odpuštění deset zdrávasů v lavici, protože křesťané z nějakého důvodu věřili, že pár nazpaměť naučených básniček má takovou moc, že je to klidně vylíže i z něčí vraždy.

A ta tomu dodala korunu.

Řekla:

„Neposlouchej to, co ti říkají, věř si sama podle sebe.“

Asi si pomyslíte, že to není zas tak hloupá věc, co právě řekla. Ale byla to nejhloupější věta, jakou jsem kdy slyšela. Teda až po té s nekřesťanskými kamarády.

Každá víra je založená jen na tom, co vám kážou. Pokud se odstraní všechny ty kecy okolo, zůstane jen víra v něco většího, než jsme my.

Když si mám věřit podle sebe, proč mám každou neděli podstupovat tu mysl otupující bohoslužbu? Proč mám odříkávat modlitby, které naprosto nedávají smysl, u oltáře bílého starce s vousy? Jak vůbec vědí, že to je muž téhle barvy pleti a takhle starý?

Slepě se řídí tím, co jim nadiktoval středověk, a co já vím, třeba uctívají růžovou chobotnici s penisy místo chapadel. Nebylo by to úsměvné?

Když tu větu mamka řekla, jako by se ve mně něco zlomilo. Odešla jsem zpět do fronty na zpověď, kde si zbytek hříšníků vyhledával své hříchy, a zkoprněle jsem se posouvala pokaždé, když ze zpovědnice vyšel další napravený.

Bylo mi osm, byla jsem chytřejší než kdokoli v tomhle kostele a naprosto jsem nesnášela rodiče, kteří mě psychicky vydírali a nutili mě podstupovat každonedělní vymývání mozku a nadále mě tím mátlí.

„Další,“ ozvalo se ze zpovědnice. Byla jsem z toho zjištění tak v šoku, že jsem bez rozmyslu vešla a poklekla za dřevěnou mříž.

„Pochválen buď pán Ježíš Kristus. Naposledy jsem byla u svaté zpovědi před měsícem a mé hříchy jsou, že lžu a neposlouchám rodiče.“ Až po mém úvodu mě kněz shledal vhodnou k tomu, aby se na mě podíval.

„To je všechno?“ koukal na mě nevěřící. Jaké jiné hříchy by mohlo mít osmileté dítě. Myslela jsem si, že jsem to tipla vcelku dobře.

„Ano.“ Nechtěla jsem dodávat ten nesmysl o nekřesťanských kamarádech. Raději bych se nechala ztrestat tím úchylným bílým starcem než takovou blbost vypustit z úst.

„Dostáváš se do věku, kdy tě začnou zajímat kluci.“ Nevím, kde na tohle téma přišel, do takového věku mám ještě pár let. „A měla bys vědět, že správná žena by měla být jako jabloňový sad. Necháš kluky koukat se, přičichnout, ale nikdy sáhnout. Je to jasný?“ Bylo mi to jasné, ale nesouhlasila jsem s ničím, co mi tu říkal. Tak jsem udělala jedinou věc, co mě v tu chvíli napadla. Přišlo mi nechutné, co tu naznačuje. A tak jsem udělala to, co jsem dělala vždy, když jsem chtěla někomu ublížit. Vyvolala jsem hádku.

„Co když se budu zajímat o holky?“ V tu chvíli jsem měla odejít. Měla jsem se zvednout a prásknout za sebou takovou silou, až

by se rozsypala tahle ubohá ztrouchnivělá analogie křesťanství, které říkali zpovědnice. Nic z toho jsem ale neudělala. Jen jsem tam klečela a poslouchala kecy o tom, jak jsou rodiny založeny na muži a ženě a jak by se pak rodina rozpadla, a to přece nechci. Bylo to od něj dosti přezíravé. Kdyby znal pravou tvář mé rodiny, ne tu, co ukazujeme na veřejnosti, chtěl by, aby se rozpadla, stejně jako já.

To, že jsem to řekla, byla moje vina, ale to, že jsem se za sebe nedokázala postavit, byla léta vymývání mozku ze strany mé rodiny.

Nesnášela jsem je za to, že nikdo z nich nezapnul mozek a nedokázal se postavit předešlé generaci, která je tam nutila chodit. Nesnášela jsem je kvůli tomu, že jen sklopili hlavu a teď mi působili bolest. Nesnášela jsem je hlavně kvůli tomu, že jsem o sobě pochybovala.

Ale na konci dne, když jsem nemohla usnout kvůli těm potvorám, jsem si stejně říkala, co když mají pravdu? Co když nějaký úchylný Bůh existoval a doopravdy se bavil tím, že mě takhle mučí?

V noci jsem si stejně vše vyčítala a věděla jsem, že je to jen a jen moje chyba.

Bojovala jsem proti všemu, co křesťanství představovalo. Ale věděla jsem, že mě to stejně nenaplní, protože jsem nemohla bojovat proti tomu, co jsem si představovala já.

Od raného věku jsem měla jiný pohled na svět, nemluvě o božském komplexu, který se ve mně usadil tak pevně už od školky.

Trvalo mi ale, než jsem tomu všemu dala jméno. Dlouho jsem věřila, že problém není ve mně, ale ve všech ostatních.

Když jsem se ale dozvěděla o něčem zvaném psychická onemocnění, došlo mi to.

Čím víc jsem četla, tím víc jsem si uvědomovala, že můj svět nemusí být černobílý. Může mít barvy.

Možná moje problémy mají řešení.

Možná je svět barevný, jen potřebuju pomoc.

A tak jsem přestala sledovat vlaky a poprvé za celý život jsem se pokusila zvednout ruku, a ono to šlo. Průvodčí si mě všiml, vzal všechna má zavazadla a odnesl mi je na kolej.

Teď už jen najít správný vlak, do kterého nastoupím.

Proto tu teď sedím naproti neznámému chlapovi, na gauči naprosto absurdní barvy.